
Všichni tě opustí

J.D. Robb

PŘEDTÍM

Zatímco kojila dceru, jedním prstem ji hladila po tváři. Byl to krásný pocit, a pokud jí připadal podivně známý, snažila se to nevnímat.

Nepřestávala věřit, že její život začal ve chvíli, když na silnici otevřela oči a uviděla Joeovu tvář.

On byl teď celým jejím světem. On a Joella. Její rodina.

Byla to Violet Fletcherová, manželka, matka – obojí vysloveně milovala – a hospodyně krásného, starého domu, který už před téměř dvěma sty lety dostal jméno Sweetwater.

Ještě několik týdnů poté, co se objevila na silnici, Joe pečlivě kontroloval, zda není pohřešovaná. Nikdo ji však nehledal. Violet věděla, že ani nemůže, protože před tou nocí zkrátka neexistovala.

V srdci, v mysli, v každé buňce svého těla věřila, že ji Joe stvořil. Postaral se o ni, dal jí domov a smysl života. A práci, pomyslela si teď, když kojila holčičku a okny dětského pokojíčku pronikaly sluneční paprsky.

Kdysi to býval pokoj pro hosty, v němž spávala první měsíce rekonvalescence. Během nich uklízela dům, starala se o zahradu a vařila, zatímco Joe pracoval.

Učila se, tvrdě pracovala, byla vděčná a spokojená s tím, že je pouze jeho hospodyní, třebaže do něj byla zamilovaná až po uši.

Pak se stal další zázrak. Joe její city opětoval. Nemohla uvěřit, že je ochotný ji milovat. Vzala si příjmení Blanková – neboli *Prázdná* –, protože její život se naplnil až v okamžiku, kdy ji Joe zachránil.

A jednoho krásného jarního dne spolu stanuli na zahradě, o kterou se starala, ona přijala jeho příjmení a prsten a zaslíbila se mu.

Aby se vyhnuli otázkám a dohadům, vymysleli jí minulost – sice s pár prázdnými místy, ale svému účelu posloužila. Jenže minulost pro ni nic neznamenala, protože teď byla Violet Fletcherová, manželka doktora Josepha Fletchera a matka Joelly Lynn.

Když holčička usnula a její mléčně bílá pusinka se uvolnila, položila ji do postýlky v dětském pokoji, který vymalovala zelenkavou barvou. Pohládila šešulku světlých vlásků a poděkovala Bohu, osudu nebo Štěstěně, že ji přivedli na toto místo.

Přísahala si, že bude dobrou matkou – milující, zábavnou, trpělivou a starostlivou.

„Nikdy tě neopustím,“ zašeptala. „Tvůj táta taky ne. Je to ten nejlepší muž na světě.“

Zatímco holčička podřimovala, vyměnila povlečení na manželské posteli a dala je prát. Joe, ten hodný muž, jí nejednou nabízel, že najme úklidovou službu. Ale ona se o dům starala ráda – ráda ho zvelebovala.

Tvořila z něj domov.

Když se setmělo, stíny ztmavly a větve dubů, z nichž visely lišejníky, připomínaly nějaké umělecké dílo, posadila se do houpacího křesla na široké verandě a opět si přiložila dítě k prsu. Dům se leskl čistotou a v troubě se peklo kuře.

Jak usrkávala ze sklenice s bylinkovým čajem, cítila vůni růží a magnólií. A když spatřila vůz, jenž vzápětí zastavil před domem, usmála se.

Joe vystoupil z auta, vydal se k ní a jí se rozbušilo srdce. „Vítejte doma, pane doktore.“

„Nikde jinde nejsem raději, paní Fletcherová.“ Sklonil se, políbil ji a pak vtiskl jemný políbek na Joellinu hlavu. „Byla dnes hodná, maminko?“

„Je to ta nejhodnější holčička pod sluncem, tatínku. Sedni si k nám, ano? Večere bude až za chvíli a já ti přinesla sklenici.“ Když se posadil a nalil si čaj, přendala si dítě k druhému prsu.

„Vyprávěj mi, jaký jsi měl den.“

Natáhl se po její ruce, držel ji a společně se houpali v křeslech ve vzduchu vonícím po růžích a magnóliích.

NYNÍ

Mary Kate se probudila do tmy a na jeden jediný blažený okamžik se domnívala, že je doma ve své posteli. Začala se převalovat a znovu usínat, ale řetěz se napnul a kov se jí zaryl do zápěstí.

Vzpomněla si.

Na jeden jediný okamžik propadla zoufalství. Byla sama, vězněná nějakým šilencem, který se polovinu času domníval, že je dítě.

Nikdo nevěděl, kde je, tak jak by ji mohli najít?

Touhle dobou se měla vyhřívat na pláži a dovádět ve vlnách s Teegem. Neměla být přivázaná v místnosti bez oken u nějakého magora, který ji chtěl za maminku.

Ale ne, Teeg jí dal kopačky. Mizera. Ale i kdyby to neudělal, i kdyby k moři odjeli, určitě by už byla doma. V téhle díře vězela nejméně čtyři dny.

Přišlo jí to jako čtyři týdny. Čtyři roky.

Někdo ji jistě hledal. Měla rodinu, přátele, kolegy, lidi, kterým na ní záleželo. Určitě už po ní pátrala policie. Musela jen vydržet, než ji najde.

Vzpomněla si na lampu, tleskla, a když se rozsvítila, dlouze vydechla. Spatřila snídani – cereálie v misce, krabičku mléka a hrnek něčeho, co by mohl být pomerančový džus, a druhý hrnek se studenou kávou. Nevadilo jí, že vychladla, protože ji nikdy nepila. Měla totiž hořkou pachuč, kterou – jak se domnívala – způsobily drogy.

Pokaždé když jí přinesl snídani, ji vzbudil – pokud zrovna nebyla vzhůru. Proč to tentokrát neudělal?

Chtěla se posadit, ale hlavou jí projela taková bolest, že si znovu lehla. Připadalo jí, jako by měla příliš velký, těžký a zpomalený mozek.

Ale na něco se pamatovala.

Donesl jí večeri – řízečky z falešného kuřecího masa, sójové hranolky a zelené fazolky. No, byly spíš šedé než zelené. Lahev s vodou a šálek čaje.

Pak se posadil na židli přišroubovanou k zemi. Zeptal se jí, jaký měla den.

Nejraději by po něm tím jídlem hodila, ale snědla ho – musela zůstat silná! –, a dokonce ho pochválila, za což ji odměnil zářivým úsměvem.

Opatrně mu pověděla, že ji z těch pout bolí zápěstí, ale on se jen pousmál a řekl, že je musí mít, aby byla v bezpečí. Zkusila to znovu, tentokrát o fous naléhavěji, ale jemu se v očích objevil ten varovný pohled.

Byla by čaj vylila, ale on seděl, díval se na ni a nedal jí na vybranou.

Potom ucítila, jak se propadá do spánku.

Z drogy, kterou jí nalil do čaje, ji teď třesla hlava a zvedal se jí žaludek. Taky ji bolelo břicho, a když si ho pohladila rukou, ucítila píchnutí. A stříbrnou kuličku v pupíku.

On jí udělal piercing! Zatímco spala omámená tou pitomou drogou, pošpinil její tělo.

Celá rozhořčená vyskočila na nohy a tělo se jí rozklepalo bolestí. Málem tu kuličku popadla a vytrhla, ale v poslední chvíli se zarazila a zůstala stát a zhluboka dýchat. Ublížila by si – a pak by on ublížil jí. A piercing by jí do pupíku vrazil zpátky.

Uviděla dva malé kelímky, do kterých v nemocnicích dávají léky. V jednom byl bílý krém, v druhém čirá tekutina. Když sáhla po ručně psaném vzkazu vedle nich, třásla se jí ruka.

Maminko, tím krémem si natři svého krásného motýlka, který roztahuje křídla na Tvých zádech. Vodičkou si polij své krásné nové náušnice a pupík. Hlavně opatrně!

Věděl jsem, že se potřebuješ vyspat do krásy, tak jsem Tě nebudil a jen Ti tu nechal snídani. Přeji hezký den! Tvůj brouček.

„Panebože, panebože, jaký motýl?“ Ale ruce jí nejdřív vystřelily k uším. Ty jí taky propíchl! Několikrát. Jakmile prsty sevřela malé pecičky, jejími lalůčky projela bolest.

Když ruce spustila a začala se dotýkat zad, vyhrkly jí slzy. Pod konečky prstů cítila jemně vystouplou kůži.

„Ježíši, ten je obří. Udělal mi piercing, potetoval mě. Dělá ze mě svou matku.“

Ale neuspěje. Ať se ten magor bude snažit sebevíc, nestane se nikým jiným.

Byla Mary Kate Covinová.

Zatímco jí telky slzy, jako obvykle vyjmenovávala členy své rodiny, přátele, to, co dělala a co měla ráda. A polila si piercingy peroxidem vodíku a namazala si krémem tetování, které neviděla.

Pak začala bušit na trubky, bušila a bušila, až konečně zaslechla odpověď. Nebyla sama.

Eva se rozhodla nejprve zajít za spolubydlící. Člověk, s nímž jste bydleli, o vás věděl spoustu věcí. Věcí, které mnohdy neznala ani rodina.

Slušná ulice, pomyslela si. Opět na Lower West Side. Tohle rozhodně bylo jeho loviště. Dobře zrekonstruovaná budova z červených cihel měla dveřní kamery, zvonky a interkom a vchod se otevíral pomocí elektronického klíče nebo vstupního kódu.

„Pokud nejezdila metrem, cesta do práce jí pěšky zabrala patnáct až dvacet minut,“ vypočítala Eva. „Bar jejího přítele se nachází jen dva bloky odtud. Takže pachatel ji sledoval, jak přichází a odchází z baru. Musela mít nějakou rutinu.“

Došla ke dveřím a otevřela si univerzálním klíčem. „Zeptáme se na to její spolubydlící.“

„Šesté patro, byt 608.“

Jelikož Eva usoudila, že výtahy budou zřejmě stejně vycíděné a páchnoucí dezinfekcí jako chodba, stiskla tlačítko pro jejich přivolání.

„Rodina bydlí v Queensu. Podle dostupných dat zde žije už tři roky, a to se stejnou spolubydlící. Pro marketingovou firmu pracuje čtyři roky – nastoupila do ní hned po škole. Žádný záznam v trestním rejstříku.“

Vešly do výtahu, který nevydával žádné podivné zvuky, a Eva ho poslala do šestého patra.

Peabodyová četla informace: „Spolubydlící se jmenuje Cleo Betteová. Zástupkyně šéfkuchaře v luxusní restauraci jménem Perfecto. Leží asi blok od toho baru.“

Vystoupily na šestém patře.

Dobrá zvuková izolace, pomyslela si Eva. Nebo nikdo nebyl doma. Zavvonila u bytu číslo 608.

„Margie, řekla jsem ti, že ti dám vědět, až...“ Žena, která prudce otevřela dveře, se zarazila. „Promiňte. Myslela jsem, že zvoní naše sousedka zezdola. Podívejte se, teď není vhodná chvíle, takže...“

Znovu se odmlčela, když jí Eva ukázala odznak. Pak prudce zareagovala. „Díky Bohu!“ Chytila Evu za paži a vtáhla ji do bytu. „Našli jste ji? Je v pořádku?“

„Omlouvám se, pouze jsme začaly vyšetřovat její zmizení. Poručík Dalla-
sová, detektiv Peabodyová.“

„Aha. Doufala jsem... Počkat. Já vaše jména znám. Viděly jsme ten film. Mary Kate a já. Ježíšikriste, vy řešíte vraždy.“

„Slečno Betteová.“ Peabodyová nasadila svůj konejšivý tón. „Nevíme, co se Mary Kate stalo. Jsme tu proto, že se ji snažíme najít. Možná bychom se mohly posadit.“

„Jo, jasně, pardon.“ Na chvíli zavřela oči. Byla to vysoká míšenka se záplavou zvlněných hnědých vlasů, na sobě měla šedé tepláky, černé tílko a vypadala vyděšeně.

Dovedla je ke křesílkům v malém, velmi uklizeném, velmi ženském obý-
váku. „Je mi příšerně,“ pokračovala, „protože nic nevím. Napadlo mě, že ji někdo... Musím se sebrat.“

„Co kdybychom začaly od začátku?“ navrhla Eva.

Cleo sevřela ruce s dlouhými, štíhlými prsty a krátkými nenalakovanými nehty. „Mary Kate měla jet na pár dní k moři. S Teeganem Stonem. Vídali se několik měsíců. Byla tak trochu... no dobře, zaslepená. On je to fešák. Vlastní bar na Sedmé ulici jménem Stoner's. Ten večer jsem neviděla, v kolik odešla, protože jsem byla v práci. Většinou pracuju do noci. Víím, že měla v plánu si s sebou vzít kufr, zajít do baru, strávit noc u Teega a druhý den hned ráno vyrazit.“

„Kdy to bylo?“

„Hm... Třetího června. To je ten večer, co odcházela do baru. Nijak jsem se nedivila, že se mi pár dní neozvala, protože byla do toho blbečka celá polázněná. Prostě jsem si myslela, že se dobře baví.“

„Ale nebavila?“ pobídla ji Eva.

„Nikam nejeli a ani u něj nestrávila noc. Říkal mi to Teeg. Včera večer se měla vrátit domů – já zrovna pracovala do noci. Když jsem přišla domů a zjistila, že tu není, napadlo mě, že ještě zůstala u něj. Byla jsem tak unavená, že jsem si šla rovnou lehnout. Ale dneska ráno jsem se jí snažila dovolat, ale nic. Nedalo se s ní spojit. Zkusila jsem proto Teega. Dost ho to nakrkl, protože jsem ho probudila. Prý Mary Kate neviděl od toho večera před jejich plánovanou dovolenou, kdy Mary Kate začala být moc vlezlá

a dotěrná a on jí dal kopačky. Povídal, že ten její debilní kufr je pořád u něj doma a že jí mám vzkázat, aby si ho vyzvedla, jinak ho vyhodí na ulici.“

V očích se jí zablesklo. „Hajzl.“

„Zjevně,“ souhlasila Peabodyová.

„Řekla jsem mu, že se už několik dní neukázala doma, a on na to, že to není jeho problém. Řekla jsem mu, ať si trhne nohou, a zavolala jsem do hotelu na pláži, kde jim zamluvila apartmán. Tehdy jsem zjistila, že se tam neukázala a že ani nezrušila rezervaci. Kdyby byla v pořádku, zrušila by ji a přišla domů, abychom toho hajzla mohly zdrbnout. Nechala bych ji, aby se mi vybrečela na rameni.“

„Jste dobré kamarádky.“

Cleo se na Peabodyovou usmála. „Moc dobré. Měly jsme kliku. Chtěla jsem tenhle byt, ale potřebovala jsem spolubydlící, abych si ho mohla dovolit. Mám to kousek do práce a je na pěkném místě ve slušné čtvrti. Mary Kate odpověděla na můj inzerát a padly jsme si do oka. Jak jsem říkala, většinu nocí pracuju, ale když máme obě volno, vyrazíme na film nebo do klubu. Do Stoner's na drink. Teeg si ji omotal kolem prstu – to mu jde dobře. Chodila tam čtyři večery v týdnu, někdy i pět. Dělal pingla nebo barmanku – zadarmo.“

„Zůstávala u Teega přes noc?“ zeptala se Eva.

„Ne. Nikdy. Občas ji bral nahoru – bydlí hned nad barem – na rychlovku, ale nesměla tam přespávat. Jeho pravidlo. Vyrážela tam kolem osmé a domů se obvykle vracela kolem půlnoci.“

„Čtyřikrát nebo pětkrát týdně.“

„Jo. Řeknu vám, že se mi to vůbec nelíbilo. Využíval ji, ale ona byla zkrátka slepá.“ Pro ilustraci si zaclonila oči. „Ten výlet byl její nápad a celý ho zařídila. Hrozně se na něj těšila a on ji pak takhle odkopne? Hajzl.“

„Ten večer, kdy jí dal kopačky, dělala všechno jako obvykle?“

„Jo, jasně.“

„Doprovázel ji někdy domů?“

Cleo si odfrkla. „Ne.“ Přitiskla si prsty na zavřená víčka a potom si rukama přešla po obličejí. „My dvě jsme se nikdy nehádaly, ale jednou jsme se málem poštěkaly, když jsem jí řekla, že s ní zachází jako s kusem hadru, a vyjmenovala jsem všechno, co je na něm špatně.“

Spustila ruce. „Ustoupila jsem, protože jsme obě málem vybuchly. Nechcete se rozštěkat se svou kamarádkou kvůli nějakému blbečkovi. Musela si to zkrátka prožít sama a pak se z toho dostat.“

Lehce se pousmála. „Má to v hlavě srovnané jako nikdo, ale zkrátka si umínila, že ho změní. Že se díky ní nad sebou zamyslí. Víte, jak to myslím?“

Peabodyová přikývla. „Většina z nás si to zažila.“

„Možná jí něco udělal on. Sice bych to do něj neřekla, ale...“

„Promluvíme s ním,“ ujistila ji Eva. „Zmínila se někdy, že se bojít chodit sama domů? Že ji někdo obtěžuje?“

„Ne. Ona je opatrná. A mnohem silnější, než vypadá. Teeg vyhmátl její slabé místo, protože jí opravdu nebylo podobné, aby sebou nechala takhle zametat. A ani by jen tak nikam nezmizela. Jednoduše ne. Musela jsem zavolat její mámě, jelikož jsem chtěla zjistit, jestli není doma. Pro jistotu. Její rodina taky šílí. Neviděli ji ani se jim neozvala. To by nikdy neudělala. Volala jsem i jejímu šéfovi, a ani v práci o ní nikdo neslyšel.“

„Dobrá. Můžeme se podívat do jejího pokoje?“

„Jistě.“

Obě ložnice oddělovala krátká chodba, která končila společnou koupelnou. Cleo ukázala na pokoj vpravo.

Eva vešla do uklizeného, uspořádaného, opět typicky ženského pokoje v pastelových barvách s horou nadýchaných polštářků a bleděmodrým přehozem na posteli. Tenké broskvové dekorační závěsy rámovaly jediné okno. Před ním stál stolek natřený stejnou modrou jako přehoz, na němž byla datová a komunikační minijednotka, rodinná fotografie – samé usměvavé tváře a stromeček obtěžkaný světýlky a ozdobami – a malá útlá vázička hrající pastelovými barvami.

Nad bleděmodrou komodou se zásuvkami natřenými střídavě broskvovou a zelenou viselo oválné zrcadlo s bledozeleným rámem. Na komodě stála trojice ozdobných lahviček, krabička z broušeného skla a talířek s čajovými svíčkami.

Evu napadlo, že ložnice nevypadá jako pokoj někoho, kdo se balil na cestu, vybíral si oblečení a některé kousky házel stranou.

„Řekla byste, že její pokoj vypadá normálně?“

„Rozhodně. Kdyby se tudy prohnal uragán, M. K. by do hodiny vrátila všechno na své místo.“

Cleo se krátce zasmála a ukázala přes chodbu do pokoje s výraznými barvami a veselým nepořádkem.

„Já jsem ten uragán. M. K. – pardon, Mary Kate a její sestra Tara mi pomohly vyzdobit pokoj i zbytek bytu. Mají na to oko a Mary Kate potřebuje pořádek a hezké věci, stejně jako potřebuje dýchat.“

Evu napadlo, že Mary Kate se teď dechu zřejmě nedostává, ale nahlas to neřekla. „Rády bychom si prohlédly její věci. Víím, že vám tím zasahujeme do soukromí,“ pokračovala, když spatřila ve Cleoině tváři nervozitu, „ale každý detail nám pomůže ji najít. Taky bych sem poslala někoho z oddělení elektronické detekce, aby si vzal její minijednotku a důkladně ji prošel.“

„Používá ji jen k práci. V tomhle je dost nekompromisní. Na veškeré osobní záležitosti používá svůj videofon nebo tablet. Z domácího počítače by nenapsala ani mámě.“

„Ale stejně,“ řekla Eva.

„Tak jo. Vezměte si cokoli.“

„Díky. Peabodyová, zavolejte elektronikářům, ať si pro tu minijednotku přijedou.“ Zatímco mluvila, otevřela dveře skříně.

V bytě strávily hodinu, a přestože nenašly nic, co by jim napovědělo, kde se Covinová nachází a kdo ji tam zavřel, Eva si udělala její obrázek.

Byla dívčí, pořádkumilovná a – soudě podle prohlídky jejího počítače – pracovitá. Měla blízké vztahy s rodinou a přáteli a byla dostatečně silnou osobností na to, aby její mnohem méně pořádkumilovná spolubydlící udržovala čisto ve společných prostorech.

„Zajdeme do baru a prohodíme pár slov s jejím přítelem.“ Když vyšly ven, Eva se rozhlédla po ulici. „Je tu spousta míst, odkud by se budova dala sledovat. Obchody, restaurace a za pěkného počasí zahrádky kaváren. Někde ji musel nejdřív zahlédnout, aby ji vůbec chtěl.“

„V baru.“ Peabodyová se postavila vedle ní. „Elderová i Hobeová pracovaly v barech a Covinová v jednom pomáhala tomu pitomečkovi, co s ním chodila. Pachatel obchází noční podniky a hledá ženy, které splňují jeho požadavky.“

„Což znamená, že si únosy připravoval měsíce, nikoli pouze dny nebo týdny. Tohle chce čas. Jistě měl vyhlédnuté i jiné ženy, ale ty se nakonec do výběru nedostaly. A volba těch, které vypadaly podle jeho představ, zabrala hromadu času.“

„Jiné ženy, které nebylo snadné unést,“ souhlasila Peabodyová. „Někdo je doprovázel domů nebo na metro, případně u sebe nosily zbraň. Nebo... Žádná z těch tří unesených žen neměla děti. Jo, jsou mladé, ale stává se to.“

„Dobrý postřeh. Jeho matka je *jeho* matka a nikoho jiného.“ Zastavila se u obchodu s vozíkem plných květin před výlohou a pokynula Peabodyové, aby ji následovala dovnitř.

Základní potraviny, všimla si Eva. Zelenina a ovoce, pár polic s dehydratovaným mlékem, vejci a sójovými výrobky.

Sladkosti, slané pochutiny, pár čistících přípravků.

Přistoupila k pultu. Prodavačka právě dokončila zaúčtování prodeje. „Hezký den,“ popřála odcházejícímu zákazníkovi a pak se s veselým úsměvem obrátila ke dvojici vyšetřovatelek. „S čím vám můžu pomoci?“

„S tímhle.“ Eva jí ukázala svůj odznak a fotografii Covinové na svém videofonu. „Poznáváte tuto ženu?“

„Proč?“

„Byla nahlášena jako pohřešovaná. Hledáme ji.“

„Panebože. To ne. Tedy chci říct, že ano, poznávám ji. M. K. sem chodí několikrát týdně. Je hrozně milá. Ale počkejte. Když tu byla naposledy – myslím, že to bylo před týdnem –, povídala, že jede k moři a že sem pár dní nezajde.“ Drobná černoška s tetováním větvičky břechtanu klikatícího se od vnitřní strany lokte k zápěstí vydechla úlevou. „Je na dovolené.“

„Není,“ řekla Eva. „Nikam neodjela. Chodívala sem pravidelně?“

„Jo, jo. Určitě jednou týdně pro kytky a pár základních potravin. Víte jistě, že na tu dovolenou nejela? Hrozně se na ni těšila.“

„Ano, madam.“

„Ivy, jmenuju se Ivy. Nevím, co si mám myslet. Nerada bych, kdyby se té holčině něco stalo. Je úplně zlatá.“

„Všimla jste si někdy, že by ji do obchodu někdo sledoval? Muž, pravděpodobně běloch, kolem šedesáti let?“

„Takoví zákazníci sem chodí, ale nikoho divného jsem si nevšimla. Kdybych viděla, jak se na ni někdo dívá – třeba oplzle –, něco bych řekla. Je to fakt milá holka. Vždycky se zastaví na slovíčko. Většina lidí má naspěch nebo se zkrátka neobtěžuje. Zeptá se, jak se mám. Můj vnuk – pomáhá mi tu ráno, po škole a když má chvílku volno – je do ní zakoukaný.“ Ivy se okamžitě zhrozila. „Zel by nikdy...“

„Klid. Myslíte, že by si Zel všiml, kdyby ji někdo sledoval?“

„Můžu se ho zeptat. Jo, určitě se zeptám. Za chvílku přijde. Měl by tu být každou chvíli.“

„Zajdeme ještě na jedno místo v okolí a pak se vrátíme. Rády bychom si s ním promluvily osobně.“

„Určitě. Doufám, že se té holčině nic nestalo. Budu se za ni modlit.“

„Milá prodavačka. Nedívím se, že sem Covinová chodila,“ podotkla Peabodyová, když vyšly ven. „Jestli ji pachatel sledoval, aby se naučil její zvyky, mohl za ní aspoň jednou vejít dovnitř.“

„Covinová si ráda povídá – s prodavačkou, s vnukem. Vsadím se, že i s obsluhou kluzákového stánku, u kterého si kupuje kafe, nebo s prodavačem v pekárně, odkud si nosí koblíhy nebo muffiny. Nasadíme pár strážníků, aby obešli obchody a restaurace na tomhle úseku – od jejího bytu k zastávce metra a k baru. A to samé kolem jejího pracoviště.“

„Zařídím to.“

Zatímco Peabodyová volala, zahrnuly k baru. Na ulici bylo rušno. Lidé popíjeli kafe, vycházeli z obchodů nebo se vydali na procházku a užívali si příjemného počasí.

„Ideální roční období,“ poznamenala Eva. „Napadá mě, jestli čekal na teplé počasí. Aby si mohl sednout ven a pozorovat ji. Proč se trápit v mrazu, když můžete někoho šmírovat na sluníčku?“

Když došly k baru, Eva se na chvíli zastavila.

„Noční podnik, otevírá až v pět. Cílí na lidi, kteří si zajdou na skleničku po práci. Půjdeme rovnou nahoru.“

Univerzálním klíčem si otevřela vchod vedoucí k bytům nad barem. Tentokrát nevěnovala výtahu s šedivými dveřmi a s nasprejovaným mračounem jediný pohled.

Po schodech vystoupaly do třetího patra.

Přeložila Tereza Dubenská

Dveře do Stoneova bytu měly dvojitě bezpečnostní zámky a kamery.

Zazvonila, počkala pár vteřin, zazvonila znovu a pak se jednoduše do bzučáku opřela.

„Možná není doma,“ zauvažovala Peabodyová.

„Světlo na kameře bliklo zeleně. Je doma.“

Dveře se prudce otevřely na několik centimetrů a zarazily se o dvojitý pojistný řetízek. „Co do prdele chcete?“

Eva zvedla svůj odznak. „Chceme si s vámi do prdele promluvit, pane Stone.“

„Vraťte se, až nebudu spát.“

„Rády, s příkazem k prohlídce. A výslech provedeme na stanici.“ Otočila se k odchodu.

„Počkejte sakra.“ Zabouchl dveře a s rachotem odjistil řetízek. Znovu je rozrazil a zůstal stát na prahu v černých boxerkách, které stavěly na odív jeho opálené, svalnaté tělo. Rukou si prohrábl kšticí rozvrkočených vlasů v barvě mléčné čokolády se světlým melírem.

„Ještě napůl spím. Ten bar dole patří mně. Makám po nocích. O co jde?“

„O Mary Kate Covinovou.“

„Bože. Vy mě obtěžujete kvůli tomu, že si ta fňukna utíkala stěžovat? Potřebuju zpropadený kafe.“

„Pokud nechcete, abychom si promluvili na chodbě nebo na stanici, měl byste nás pozvat dovnitř, pane Stone.“

Pokynul jim, aby šly dál, práskl za nimi dveřmi a pak se odšoural pro zpropadené kafe.

Eva si všimla, že výtah a schodiště jsou sice ošuntělé, ale Stone si žije na slušně vysoké noze.

Spatřila elegantní nábytek v mužných hnědých a černých barvách, obrovskou pohovku, široká kožená křesla a zábavní obrazovku, která se táhla přes celou stěnu.

V jídelně stál lesklý černý stůl s jakousi měděnou soškou uprostřed. Servírovací bar zdobilo několik luxusních karaf a za jeho skleněnými dvířky se třpytily sklenice na šampaňské a lednička plná vína.

Stone se vrátil s velkým bílým hrnkem.

„Hele, řeknu vám to, co jsem řekl její dotěrný spolubydle. Nevím, kde je, a je mi to volný. Víte proč? Protože to není můj problém.“

„Já říkám, že to váš problém je. Víte proč?“ Eva znovu zvedla odznak.